

[Malchau.]

1845 til $\frac{2}{3}$ i 1857 og foreslaas nu nedsat til Halvdelen, og Testationsfriheden har faaet en tilsvarende Udvidelse.

Den foreslaaede Ordning er for saa vidt enkel og letfattelig, og Motiveringen for Ændringen er bl. a. den siden 1857 stedfundne Formindskelse af det gennemsnitlige Børneantal i Ægteskaberne. Den testationsfrie Del af Formuen kan Arveladeren naturligvis raade over efter eget Forgodtbefindende.

Jeg maa tage et vist Forbehold med Hensyn til den foreslaaede Udvidelse af Testationsfriheden. Der er adskilligt, der kan tale for, og andet, der kan tale imod dette, men det vil virke utiltalende, dersom der — og det kan i hvert Tilfælde forekomme — bliver alt for megen Konkurrence mellem Arvingerne om Arven.

Ny i Arveloven er Bestemmelsen i § 40, Stk. 3, om, at det ved Testamente kan bestemmes, at Tvangsarv skal være Arvingens Særeje. Dette kan jeg for mit Vedkommende tiltræde. Ligeledes er der noget nyt i Kapitel 7, §§ 41—45, om Forlodsret, der er udarbejdet paa Grundlag af Regler i den svenske Arvelov. Jeg giver Kommissionen fuldstændig Ret, naar den udtaler i denne Forbindelse, at en af Arverettens allervigtigste Funktioner er den, at den afdødes Efterladenskaber anvendes til nødvendigt Underhold for hans Hustru og Børn og — med Streg under — til Børnenes Uddannelse. Det vil sikkert ogsaa stemme med Arveladerens Ønske, at hans efterladte Formue først og fremmest anvendes til Fuldstøgelse af disse Forpligtelser. Bestemmelsen omfatter Arveladerens Børn, altsaa baade Ægtebørn og Børn født uden for Ægteskab, og endvidere Adoptivbørn, som der jo ikke er tillagt Tvangsarv, men som altsaa kan nyde godt af Forlodsretten, selv om de er forbigaaet ved Adoptantens Testamente. Jeg kan altsaa paa Forhaand tilsige Sympati hermed. Der er dog adskillige Punkter i dette Afsnit, som ikke er blevet helt klareret for mig ved Gennemlæsningen af Kommissionens Bemærkninger til dette Kapitel, men det kan vi formentlig faa udredet ved den kommende Udvalgsbehandling.

Med Hensyn til Bestemmelserne om Arveforskud skal jeg i Øjeblikket kun sige, at det er meget rigtigt og godt, at Kommissionen i sin Betænkning redegør for, hvordan Arveberegningen skal foregaa, naar Arveforskud er givet, og i den Forbindelse antyder, at man har tilstræbt at gøre Reglerne saa ensartede og overskuelige som vel

muligt. Efter at jeg nu i Juleferien grundigt har studeret Kommissionens Betænkning og deriblandt ogsaa Siderne 87—91, vil jeg dog gerne have Lov til at sige, at min Respekt for Juristerne er blevet om muligt endnu større, end den var før. Jeg vidste ikke, at man for at være en dygtig Jurist ogsaa skulde være en stor Matematiker, men det synes efter Forklaringen til Forslagets § 53 at være nødvendigt.

At en Person, der gør sig skyldig til Straf efter Borgerlig Straffelov ved Drab eller Forsøg paa Drab eller ved Vold, der har Døden til Følge, fortaber sin Ret til at faa enhver Art af Arv efter den saaledes afdøde, er en Selvfølge. At indirekte Arv eventuelt kunde finde Sted, har man sikret sig imod ved en Tilføjelse til § 54, der gaar ud paa, at den skyldiges Arv efter en anden Person heller ikke maa forøges som Følge af Drabet.

Kommissionen har foreslaaet den i nu-gældende Ret eksisterende Testationsalder, 18 Aar, bibeholdt. Det har dog hidtil været saaledes, at ogsaa yngre Personers Testamenter kunde blive gyldige, dersom de forsynedes med kongelig Konfirmation. Det er vist yderst sjældent, at der er fremkommet Andragende herom. Kommissionen foreslaar imidlertid, at der ogsaa skal kunne testes af Personer, yngre end 18 Aar, naar de har indgaaet Ægteskab, og endvidere af Personer over 15 Aar, for saa vidt angaar Ejendele, som de efter Myndighedslovgivningens Regler selv har Raadighed over. I øvrigt skulde saa Konfirmation af Testamenter bortfalde. Ifølge Lovforslaget skal Personer over 16 Aar eller saadanne, der har indgaaet Ægteskab, ved Testamente kunne raade over deres Efterladenskaber.

Jeg er ligesom det ærede Medlem Hr. Rytter noget betænkelig ved denne Nedsættelse af Testationsalderen, men paa den anden Side tror jeg ikke, en eventuel Nedsættelse vil faa større praktisk Betydning.

Reglerne om Anfægtelse af Testamente er meget vigtige. Det er ogsaa, synes jeg i hvert Tilfælde, et noget vanskeligt Spørgsmaal. Gøres der Indsigelse mod et Testamente, skal den, der paaberaber sig dette, føre Bevis for Testamentets rigtige Tilblivelse, og er Testamentet oprettet for private Vidner, skal disse føres for Retten. Er disse Vidner nu døde, eller kan de ikke erindre noget, bortfalder Testamentet. Dette Forhold vil efter Forslaget blive ændret til, at Beviset for, at Testamentet er gyldigt oprettet, ogsaa skal kunne føres paa anden Maade, altsaa efter de almindelige for Bevisførelse gældende Retsregler.